Mizah

— Kıymeti âlinizi geç takdir ettiğim için beni af buyurun Yedi Eylül Hazretleri, ucuzluğu siz getirdiniz...

— Aleyhimde idiniz, hakkımdaki fikirlerinizi ne vakit değiştirdiniz ?

— Arkanızdan geleni gördükten sonra Haşmetmeap !

FIKRALAR

Yazılamaz

Zemane ricalinden biri İstanbula son geldiği zaman, gazetecilere uzun bir demeç vermiş, bu arada bir çok hikâyeler anlatmıştı. Mülâkatın sonunda, diğer bütün sözlerinin yazılabileceğini söylemiş, fakat hikâyelerin gazetelere geçmemesini rica etmişti.

Ertesi gün bir gazetede şu satırlar çıktı:

«Sayın bay, bundan sonra, bizim burada yazamıyacağımız bir takım hikâyeler anlatmıştır.»

Değil mi

İstanbul Defterdarlığı muhasebe müdürü Tevfik Demiroğlu, çok hoş sohbet bir zattır.

Geçenlerde, Beyoğluna çıkmış, vitrinleri seyrede ede yürüyordu. Birden birisi kolundan yakaladı. Baktı: eski bir arkadaşı. Eli paketlerle dolu. Tevfik Demiroğlu:

— Hayır ola, dedi. Böyle paketlerle neler aldın?

Arkadaşı:

— Ne yaparsın kardeş, dedi. Bayram hazırlığı. Eşe, dosta hediye alıyorum.

Tevfik Demiroğlu hayret etmiş gibi:

— Ayol, dedi. Bayrama daha üç ay var. O zamana kadar kiminle dost, kiminle düşman olacağını bugünden nasıl kestirebiliyorsun?

İlâç

Doktor Hâfız Cemal (Lokman Hekim) bir hastasına rast gelmişti:

— Nasılsınız? diye sordu. Verdiğim ilâçlardan memnun musunuz?

Hasta:

— Çok memnunum doktor bey, diye cevap verdi. İlâcı alır almaz derhal tesirini görüyorum. Yalnız...

Hâfız Cemal, hastasının yüzüne baktı onun son kelimesini tekrarladı:

— Yalnız...

— Yalnız, ilâcı aldığımı unuttuğum zamanlar kendimi fena hissediyorum!.

Eğlence

Ev sahibi, uzun müddet kira alamamış, nihayet kiracısına acı bir mektup yazmıştı. Bu mektubunda:

— «Nihayet gelip sizi evden dışarı atmamı mı bekliyorsunuz? Bir gün polisle kapınıza gelip eşyaları sokağa yığsam acaba komşular ne der, merak ediyorum!»

Kiracıdan gelen cevapta şunlar yazılıydı:

— «Hiç merak etmeyin, dostum. Dün akşam komşularla görüştüm. Hepsi böyle eğlenceli bir sahneyi görmek için sabırsızlanıyorlar!»

Ah...

Eski bir arkadaşı, Reşat Nuri Güntekini ziyarete gitmişti. Söz arasında arkadaşı, derin derin içini çekti:

— Sorma, dedi. Âşık oldum..

Reşat Nuri şaşırmıştı:

— Kime?

Diye sordu.

Arkadaşı, meşhur şarkıcı bayanlarımızdan birisinin ismini söyledi. Nihayet kararlaştırdılar: O akşam, bir kaç arkadaş bir araya gelecekler ve mâşukanın şarkı söylediği gazinoya gideceklerdi.

Hepsi de muayyen saatte buluştular, evvelce hazırlanmış masaya oturdular. Sırası gelmişti, arkadaşlarının sevdiği bayan sahnede göründü, alkışlandı. Alkışlandıktan sonra şarkı söylemeğe başladı. Fakat, âşık, bir türlü susmuyor, mütemadiyen konuşuyor ve sevgilisini methediyordu. Reşat Nuri, bir aralık yanındaki zatın kulağına eğildi: ona, aşık arkadaşlarını işaret ettikten sonra:

— Ah! dedi. Bir susup dinlese, mutlaka nefret edecek!

İcat

Dahiliye mütehassısı doktor Ali Mazhar Pamir, bu sene doğumunun yüzüncü yıldönümü kutlanan Edison hakkında verilen bir konferansı dinlemeğe gitmişti.

Konferansçı saçma sapan konuşuyor, bütün dinleyenlerin canını sıkıyordu. Bir aralık; Edisonun bir vecizesini söylemek için şöyle bir mukaddeme yapmak istedi:

— Şimdi sözü, konuşan makinenin mucidi Edisona bırakıyorum.

Doktor Ali Mazhar Pamir, yanındaki arkadaşının kulağına eğildi:

— Haltetmiş, dedi. Konuşan makineyi Allah icat etmiştir. Edisonun haddi mi? O, sadece, istenildiği zaman susturulması mümkün olan makineyi icat etmiştir!

Bulunmaz zekâ

Ressam ve karikatürist arkadaşımız Münif Fehim, evinde bir toplantı yapmıştı. Hiç sevmediği ukalânın birisini de davet etmek mecburiyetinde kaldı. Yemek yerlerken adam, gene sözü kendisinden açmış, çene çalmağa başlamıştı:

— Ben, dünyada eşsiz bir sanatkârım. Ben dünyanın en merhametli adamıyım. Ben, bulunmaz bir zekâya sahibim...

Münif Fehim dayanamadı, adamın sözünü kesti:

— Ona şüphe mi var, dedi. Biz, sende zekânın bulunmaz bir şey olduğunu zaten biliyoruz!.

İhtiyat

Kocası karısına sıkı sıkı tenbih ediyordu:

— Aman karıcığım dikkat et. Fatma hanımları, sakın hafta sonunda gece yatısına çağırma!

Karısı hayretle sordu:

— Neden, dedi. Ne fenalıklarını gördün?

Kocası:

— Hayır, dedi. Fenalıklarını görmedim amma, hâlâ ev bulamamışlar. Malûm a, ne ola, ne olmaya!

Ceza

Ev sahibinin çapkın ve ayyaş olarak tanınmış oğlu, kiracının kızına talip olmuştu.

Kızın annesi, bu haberi kocasına verirken:

— Ne dersin? diye sordu. Vermeyiz, değil mi?

Adam itiraz etti:

— Niçin vermeyiz! Pekâlâ veririz. Böylece ev sahibi bizden hava parası almanın cezasını bulur: Bizim kız, babasının aldığı parayı fitil fitil oğlunun burnundan getirir...

Bir süal

Değerli müzik öğretmeni ve bestekâr Tacettin Acara, Fatih 15 inci ilkokulun Darüşşefaka salonunda verdiği, büyük bir muvaffakıyet kazanan temsilin, müzik kısmını idare etmeği ve çocukları yetiştirmeği üzerine almıştı.

Son provalar yapılmış, bütün aksaklıkların giderildiği görülmüştü. Çocukları tebrik etti:

— Aferin, dedi. Hepiniz muvaffak oldunuz.

Dehşetli sevinen çocuklar:

— Yaşasın öğretmenlerimiz!.

Diye bağırdılar.

Tacettin Acara, yanında duran okul başöğretmeni Tevfik Maral'ın kulağına hafifçe fısıldadı:

— Ne ile?!.

SAYI: 46 CİLT: 2 Fiatı 25 Kuruştur 23 MAYIS 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

İnad işi

İnatçı, aksi bir Lâz trene atlamış seyahate çıkmış. Bindiği kompartimanda kendisinden başka, üç kişi daha varmış. Bir aralık, bunlardan birinin gözü, Lâzın ceketinin omuzuna ilişmiş: Koca bir bit yürüyor! Adamcağız, yerinden kalkmış, Lâzın kulağına eğilmiş:

— Omuzunuzda bit yürüyor.

Demiş. Lâz, omuzuna şöyle bir bakmış, kesmiş, atmış:

— O, pit değül, biredur!

Şaşıran adamcağız:

— Canım, demiş. Pire sıçrar. Bu sıçramıyor ki...

Lâzda cevap hazır:

— Tobaldur!.

Adamcağız, onu iknaa kalkmış:

— Fakat, demiş. Pireler çift gezer, bu tek...

Lâzda lâf mı yok:

— Pu, pekârdur.

Adamcağız dayanamamış:

— Ama, demiş. Pire siyahtır, bu beyaz..

Lâz, omuzunda yürüyen biti bir daha süzdükten sonra:

— Pu, demiş. Ehtiyardur!

7 Eylûl tarihinden beri hayatın dayanılmaz derecede pahalılığa doğru gittiğini biz yazdıkça mesul mevkilerde bulunanlar:

— Siz, aldığımız kararın ehemmiyetini ve ne kadar yerinde olduğunu sonra anlıyacaksınız..

Diye, ağzımıza birer parmak bal çalmakla iktifa ettiler.

Aradan sekiz ay gibi kocaman bir zaman geçtiği halde, fiyatlarda en küçük bir ucuzluğa rastlamaktan vazgeçtik; onları, olduğu yerde tutacak bir tedbir alındığına bile şahit olamıyoruz.

Bu, halin sonu ne olacak? Her gün biraz daha sıskalaşan avurtlarımıza, bir göz atacak babayiğit kalmadı mı?

7 Eylûl kararlarının bütün mahiyeti ortaya çıktığı halde, onu, devam ettirmeğe uğraşmak; Lâzın biti, pire olarak göstermesine, iddia ve inat etmesine pek benziyor.

Güneşin, balçıkla sıvanmıyacağını hâlâ öğrenemedik mi?

Mizahçı

Meclis Ankara Üniversitesinde bir temizlik yapılmasına lüzum gördü:

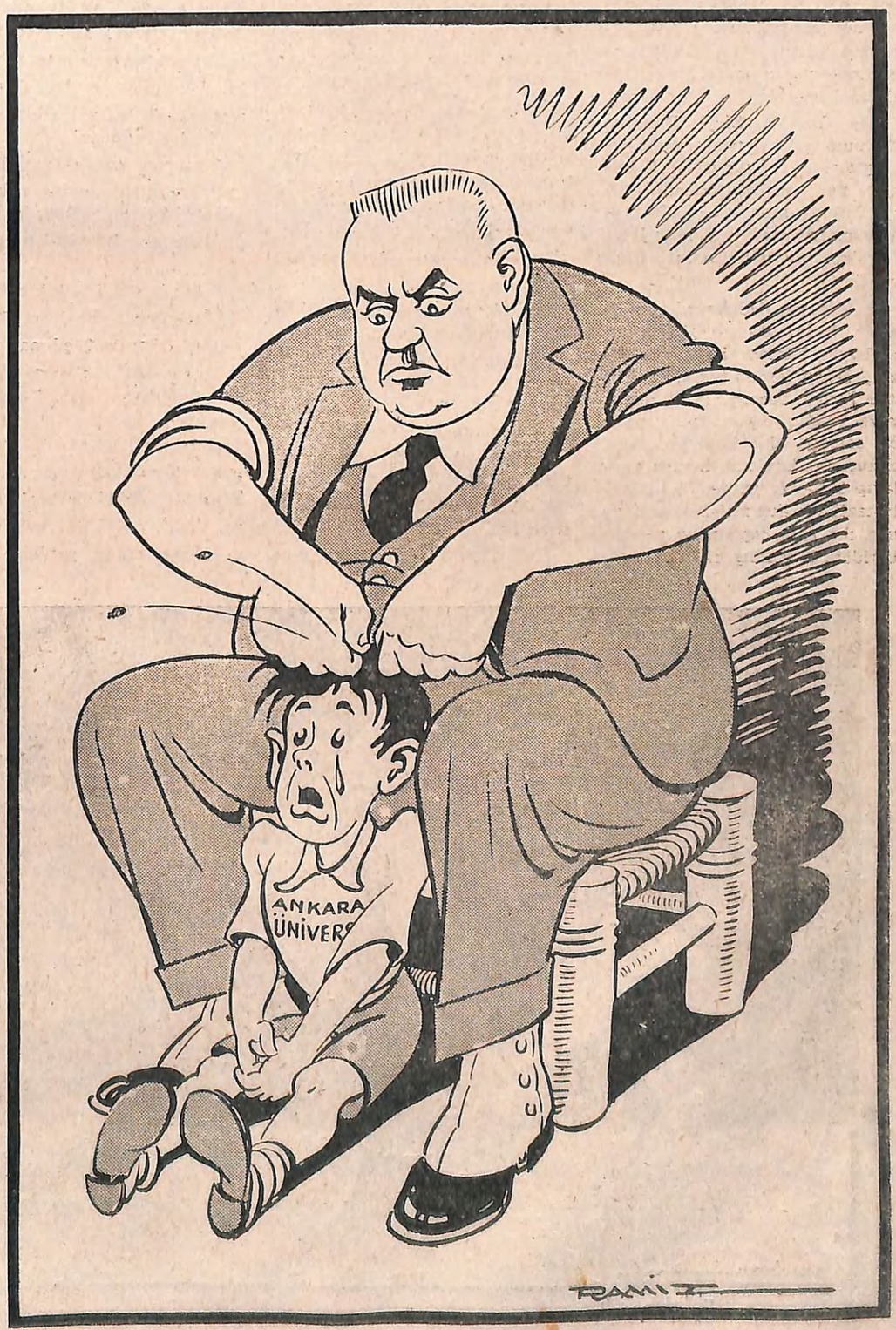

Başkan — Evlâdım, bana yaklaş da, başındaki parazitleri ayıklayım!

Şu Medeniyet Asrında...

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Medeniyet ilerledikçe, her ölçü değişiyor, eski telâkkiler, eski bilgiler tarihe karışıyor, âdeta iflâs ediyor.

Neydi, bundan iki, hattâ bir sene evvelki suç unsurları? Bir ev yanar, zabıtayla adliye birbirine girer, bir sürü adam sorgu altına alınır:

— Acaba, bu ev kasten mi yakıldı?

Diye, kıyametler koparır, dünyayı velveleye verirdik. Halbuki, yeni keşifler, yeni buluşlar isbat ediyor ki: evvelleri çok haksız, mânasız derecede müvesvis, âdeta sesi cinli adamlarmışız! Belki de, bir sürü bigünahı hiç uğruna mahkûm etmiş, hapislere tıkmış, onların alnına beyhude yere: «mücrim» damgasını basmışız.

İşte, Manisa Ziraî Donatım Kurumuna ait deponun çatır çatır yanması, iki yüz pullukla bilmem ne kadar malzemenin külleri havaya savrulması, bize yeni zamanlara ait son buluşların emsalsiz bir nümunesini daha verdi:

Bu depoya; dedelerimizin muhacir, bizim yük dediğimiz bir arabayla bilmem ne taşınıyormuş. Beygirlerden birisi, ayağını taşa hızlıca basmış. Tabiî, demir veya çeliğin taşa çarpmasından bir şerrare, bir kıvılcım hâsıl olmuş. Bu kıvılcım, hemen parlayıp söneceği yerde, bi hikmetü tealâ bir kuş misali kanatlanmış, deponun kapısından geçmiş, koridoru kıvrılmış, merdiveni inmiş, şöyle etrafına bir bakınmış, on iki adet kükürt torbası görmüş. Artık durur mu? Bir hamle daha yapmış, gitmiş onlardan en toramanının üzerine konmuş. E, kükürtle ateş bir araya gelirse ne olur? Alev çıkar değil mi? Çıkmış... ve üç yüz yetmiş bin liralık tesis, devlet ve millet parası yanmış, kül olmuş...

Tabiî: «Geçmiş olsun!» veya: «Siz sağ olun!» demekten başka yapılacak bir şey yok. Atın nalından çıkacak yangın karşısında, insan basiretinin bir pul bile etmiyeceği aşikâr.

Bu kabil yangın misali bir değil ki...

Geçenlerde, İzmir limanına da bir vapur demirlemişti. İçerisinde külliyetli miktarda kükürt vardı. Gemi vinçlerle boşaltılırken bir yangındır çıktı:

— Bre aman!

Demeğe kalmadı, içinde ne varsa, yandı.

Tahkik, tetkik... Sonunda iş anlaşıldı:

Meğer, gemi boşaltılırken, vinç zincirleri birbirlerine çarpmış, gene menhus bir şerrare, bir kıvılcım çıkmış, kükürtlerin üzerine konmuş ve yangın da bu suretle bacayı sarmış!..

Hattâ, unuttunuz mu? Umumî mağazalara ait Unkapanı deposunda çıkan ve milyonlarca liralık malın yanmasına sebep olan yangın sanıklarından biri, mahkemede şu yollu bir müdafaada bulunmuştu:

— Sıçan kuyruklarının pamuklara sürtünmesinden bir kıvılcım hâsıl olur. Depodaki yangın olsa olsa bu yüzden çıkmıştır!

Tabiî, iş şimdi tetkik safhasında. Bakalım, sıçan kuyruğundan yangın çıkar mı? **çıkmaz mı?**

Bu misallere göz gezdirince, ben, hapishaneleri dolduran kundakçılara ve kasten ikai harik suçlularına, âdeta acıyacağım, göz yaşları dökeceğim geliyor. Kimbilir? Belki de suçları yoktu. Belki, onlar, bir evin önünden geçerlerken, yanlarına münasebetsiz bir beygir sokulmuş, ayağını kaldırım taşına hızla çarpmıştır da, bu yangın çıkmıştır.

Yahut, bir sıçanın, beyaz patiska çarşaflı yastığın üzerinden atlamadığını, kuyruğunun pamuklara değmediğini kim iddia edebilir?

Bana kalırsa, bu medeniyet asrında, yalnız yangınlar için değil; cinayetler, hırsızlıklar, ırzsızlıklar hakkında da derin tetkikler ve tetebbülerde bulunmalıdır.

Belki de, iki adam ağız dalaşı ederken, üzerlerinden geçen bir karganın: «Gak!» demesi, cinayetin müsebbibidir. Belki de, yalnız bu: «Gak!» sesi, hakiki faildir.

Irzsızlık ve fuhuşlarda bülbülün veya iskete kuşunun mühim bir rol oynamadığını; kedi, köpek veya tilki görmenin hırsızlıklara âmil olmadığını kim biliyor?

Aman tetkikleri genişletelim. İnşallah yakında pahalılığın, fakrü zaruretin, açlığın, parasızlığın, insanları koruma teşkilâtı yokluğunun, hırızılıklara ve fuhşa; içkinin, kumarın, ham ahlatlığın cinayetlere sebep olmadığını isbat eder; bunlara ilmî, fennî birer kulp takar da memleketimizi İsviçreye döndürür, hapishane kapılarını kapar, içerlerine koyacak adam bulamayız!

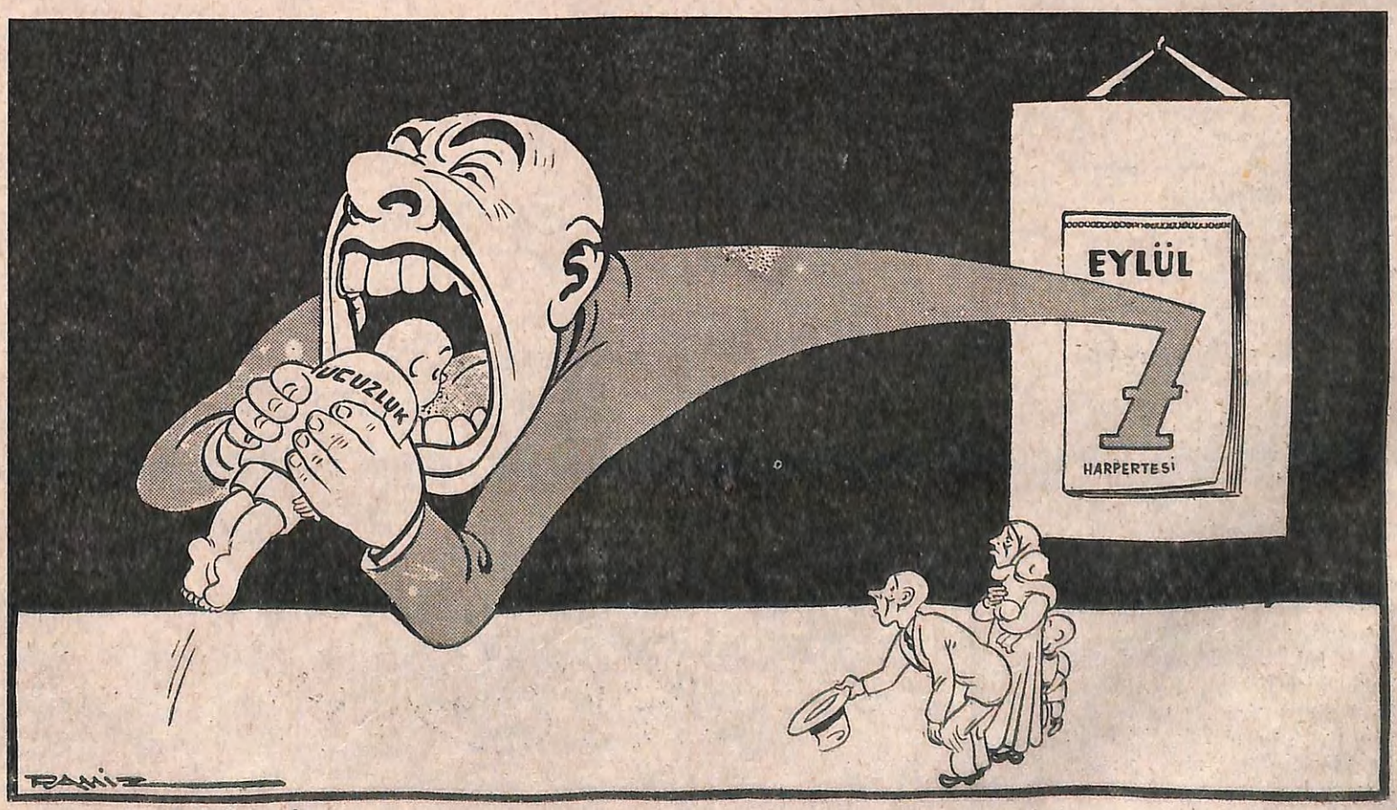

— Eylül yedi...

— Âfiyet olsun, amma bu ucuzluk onda iken korkarım bizi de yiyecek!

— *Artık yaşın büyüdü, çocukluğu, züppeliği bırak da yüksek şeyler düşün...*

— *Merak etme babacığım, hep yıldızları düşünüyorum!*

Yeni lügatlar

Tashih — Yazının tuvaleti demektir.

Divanelik — Bozulmuş bir saattır. Kâh ileri gider, kâh geri kalır. Yâni birde onu, onda ikiyi vurur.

Karar — Fikrilerin limanıdır.

Hastalık — Bir nevi apartımandır. Kirasını doktorlar alır, asıl sahibi, imamlarla papazlardır.

Alkış — Dalkavukluğu, dil yerine ellerin yapması mânasına gelir.

Lûgat — Kitap yazanların bonmarşesidir.

Şişmanlık — İnsanlık kitabının mufassalına denir.

İltimas — Zekânın iflâsı mânasına gelir.

Hükûmet — 7 Eylûl kararıdır.

— *Benimki parasız kalınca annesinden, babasından çekiyor...*

— *Doğrusunu söyle, annesi, babası ondan çekiyor desene!*

Masal içinde masal

İki Süleyman Devri

Evvel zaman içinde cihan bahtiyar imiş,
O bahtiyar cihanda Süleyman hünkâr imiş.

★

Gerçi hazret döşermiş sarayını atlasla,
Ve lâkin halkının da meskeni gülzar imiş.

★

Sevmenin, sevilmenin bilirmiş âlâsını;
Sebânın melikesi Belkıs ona yâr imiş.

★

Göklerde gezmek için tayyareye ne hâcet!
Nakliye vasıtası hazretin, rüzgâr imiş.

★

İrfanına gelince, yeni terim ne demek,
Karıncanın, kuşların dilinden anlar imiş.

★

Bilmiyorum, anası rakkase mi, değil mi?
Babası Davud ise meşhur bestekâr imiş.

★

Bir yanda zeybek oynu, bir yanda çifte telli;
Yegâne neşesiz yer, zannımca, mezar imiş.

★

Bu uğursuz cihanda böyle şevk olmaz deme!
Sen yok imiş desen de ben derim ki var imiş.

★

Bir düşün o zamanki hazreti Süleymanı,
Terliğinin derunu ipekli astar imiş.

★

Bir de düşün bugünkü Süleyman efendiyi,
Postallı ayakları nasırdan bizar imiş!

★

Bir o Süleymana bak, bir bu Süleymanı gör;
Kim der ki ikisinin yurdu bir diyar imiş?

★

Deli Ozan! Cenneti biziz cehennem eden;
Yoksa cihanda cennet hâlâ ber karar imiş.

Deli Ozan

Yolcu — İşler nasıl?

Sucu — Gayet iyi, çarşıda geziyorum, ucuz mal arayanlar bulamayınca üstüne bir bardak soğuk su içiyorlar!

Asrî felsefe

İnsanın sevdiğiyle evlenmesi, sabahleyin tatlı tatlı ötüşünü duyduğu kuşların akşam üzeri kebabını yemesine benzer.

Yaşı küçükken evlenmeğe karar veren küçük boylu bir kadın almalıdır. Çünkü, belânın küçüğü tercih edilir.

Güzellik, lavantaya benzer, burun alıştıktan sonra koku hissedilmez.

Kadınların arzuları kuşkonmaza benzer, ne kadar kesilirse, o kadar büyür.

Güzellik, hükmü pek az geçen bir tavsiye mektubuna benzer.

Küçük kızlar oyuncakla, büyük kızlar yeminle aldatılır.

Yargıç — Seni, komşunun kümesine girerken yakalamışlar, tavuk mu çalacaktın?

Sanık — Hayır bayım, bin lira hava parası ve ayda elli lira kira ile kümesin müsteciriyim!

Kadın — Bana vadettiğin lâvantayı ne zaman alacaksın?

Erkek — Bir iş yapıyorum, avantamı alınca lâvantanı alırım!

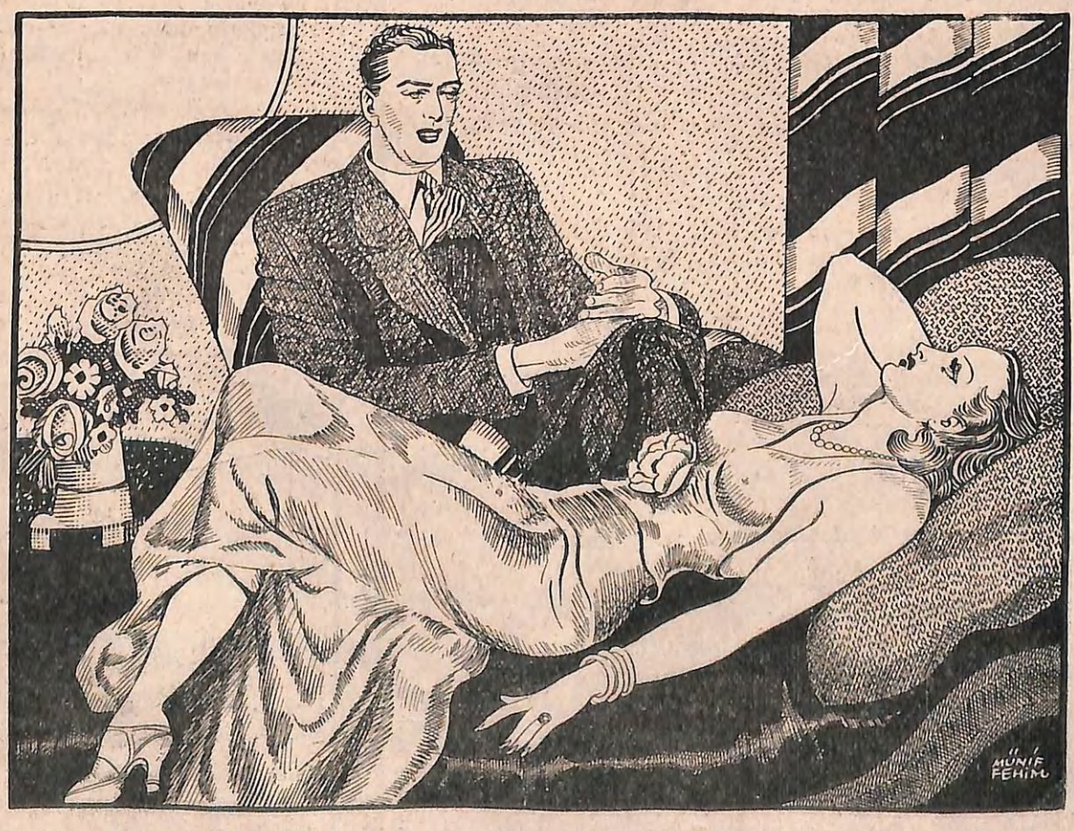

— Geçen gün ben evden çıktıktan sonra, seni ziyarete bir erkek gelmiş, tam iki saat burada kalmış kimdi bu erkek?

— Ortağınız!.

7 Gece 7 Gündüz

BELÂLAR MUBAREĞİ

Yazan: PALAZ

Bir milletvekili takrir vererek, son zamanlarda memlekette alıp yürüyen cinayet salgını hakkında, hükûmetin neler düşündüğünü sormuş. Bu milletvekilinin hakkı var. Mesele doğrusu çok ehemmiyetlidir. Bizim hükûmet de, bütün işleri daima içinden düşündüğü için, böyle bir sual takriri ihtimal onu dile getirebilecektir. Herhalde faydalı bir şey.

Fakat şimdi biz onu bırakalım da biraz kendimiz düşünelim. Hakikaten, dostlar, bu cinayetlerle halimiz ne olacak? Hele son zamanlarda, katilleri, canileri tutmakla mükellef olan polis memurlarının da ötede beride bir iki cinayet işlemiş olması bu çorbaya büsbütün tuz büber ekti.

— Sen benimle evlenir misin?

— Evlenmem.

— Neye?

— Ben seni sevmiyorum ki...

— Yaaaa.. Al öyle ise.

Ve hemen arkasından gırrr diye tam bir şarjör boşaltılıveriyor. Oldu bitti. Alın size hazin (!) bir aşk macerası.

— Sen benimle barışır mısın?

— Barışmam.

— Ne olur barış.

— Hayır istemem.

— Yaaaa.. Gel öyleyse!.

Ve hemen kol gibi bir bıçak. Yahu dur mur demeğe kalmadan karşısındakinin orasına burasına sokup çıkarıyor. Yerde delik deşik bir vücut. Neymiş o? Âşık sevgilisi olmadan yaşayamazmış. Halbuki işin tuhafı bütün bu adamlar mükemmelen de yaşarlar. İnanmazsanız hapishanelere gidin bakın. On altı sene, on sekiz sene, yirmi iki sene.. Maşallah hepsi de gül gibi yaşıyorlar. O da ayrı.

Şimdi, acaba hükûmet bu milletvekilinin takririne ne cevap verecek, işin içinden nasıl çıkacak? İlk ağızda, cinayetleri önliyecek, bir kaç tedbir akla geliyor, şöyle ki, bunların ekserisi aşk yüzünden işlendiğine göre, memlekette veyahut hiç değilse örfî idare mıntakasında, âşık olmayı yasak edecek bir kanun. Matbuat kanunu gibi sıkı tatbik edilirse, zannederim, çok müessir bir çare olur. Az çok rahata kavuşuruz.

Bir de, yine ekseriyetle, katiller cürümlerini sarhoş bir halde işlediklerine göre bütün içki fiyatlarına, ve bilhassa rakıya, şiddetli zamlar. Herkes kolay kolay ötekine berikine kıyamaz, hem de İnhisarların varidatı artar. Hem ziyaret, hem ticaret kabilinden, doğrusu, bu da mükemmel bir şey olur.

Sonra doktor Fahrettin Kerim, intiharlar gibi, cinayetlerin de sari olduğunu ve gazetelerde bu nevi haberleri okuyanların hemen silâha sarılıp adam öldürdüklerini iddia ediyor. Belki haklıdır. O halde İzmit Kâğıt Fabrikası fiyatlara yeniden ve bu sefer esaslı zamlar yapmalıdır. Öyle ıvır zıvır bir sürü gazete

çıkıp cinayetleri yazmasınlar. Böylece kâğıt fabrikasının geliri artar; cinayetler de bütün bütün ortadan kalkmasa bile herhalde azalır.

Bir de Birleşmiş Milletlerin terki teslihat komisyonuna başvurup yardım istemeli. Sivil Türklerin silâhtan tecridi için. Oradan mütehassıs bir heyet gelip tetkikat yapmalı. Bana öyle geliyor ki Amerikanın son yardım kararıyle bize vereceği silâhlar kadar, belki de daha fazlası, esasen sivil halkımızda mevcuttur. Onları toparlarsak ayrıca yardıma da ihtiyacımız kalmaz. Cinayet de parmakla işlenemiyeceğine göre önüne geçilir.

Fakat şakayı bırakalım da biraz ciddî olalım. Ben hâkim olsam her hangi bir cinayet davasında kararı şöyle veririm:

— Siz adam mı öldürdünüz?

— Evet, efendim, sarhoştum, seviyordum, kıskanıyordum, ken dimi kaybettim, üst tarafını bilmiyorum.

— Güzel, güzel. Hepsi iyi. Onu öldürmekte yerden göğe kadar hakkınız var. Pek de mükemmel nişanlamışsınız. Maktul ilk kurşununuzda ıstırap çekmeğe vakit bulmadan ölmüş. Beraetinize karar veriyorum. Hattâ ayrıca tebrik ederim.

— Teşekkürler...

— Fakat durun bir nokta var. O akşam üzerinize o tabancanın işi neydi?

— .....

— Bu bakımdan idamınıza hükmediyorum.

Böyle olsun da bakın kimse kimseyi öldürür mü? Bıktık artık yahu!.

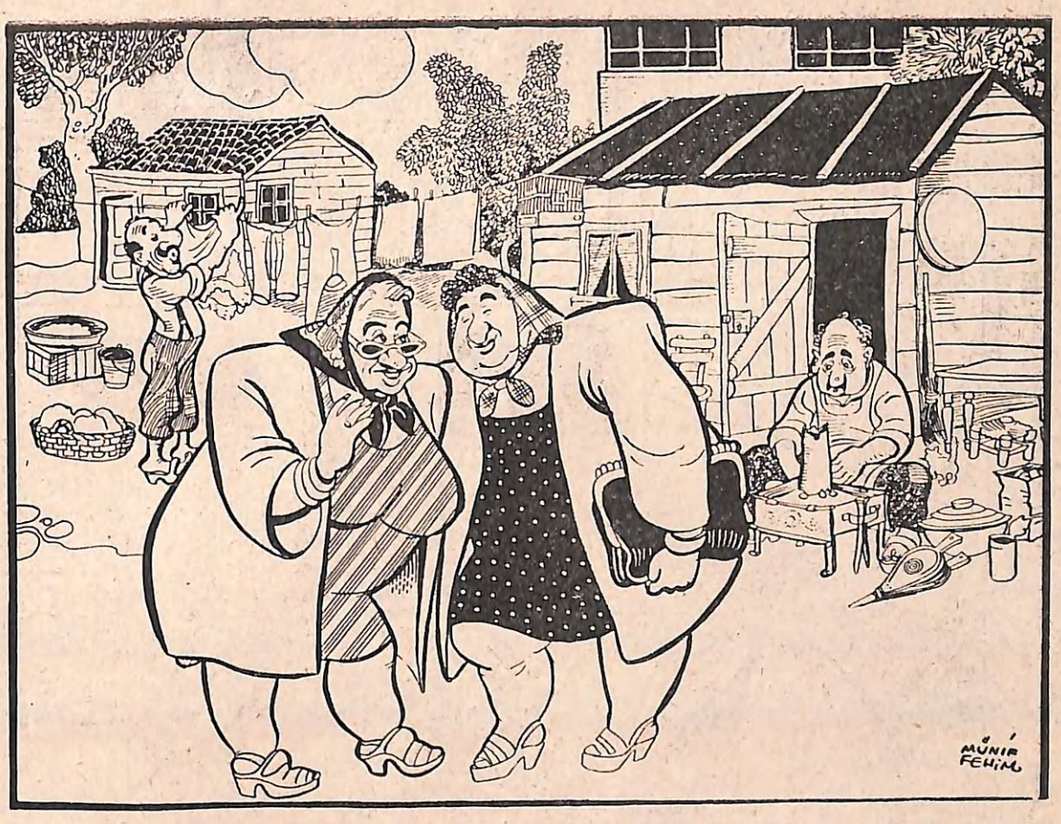

— Penbe hanımefendinin bugün kabul günü.. Her halde bize çay ikram edecek, kocası mangal yakıyor!

Ah şu kadınlar!

★ «Ne kadar güzelsiniz!» deseniz, içlerinden: «Enayi! Bana tutuldu» derler. Demeseniz: «Kaba adam!» diye beğenmezler.

★ Para harcarsanız: «Avanağı yoluyorum» derler. Harcamasanız: «Aman ne cimri adam!» damgasını vururlar.

★ Beraber giderken başka kadına baksanız: «Münasebetsiz!» diye söylenirler, bakmasanız: «Aptalın gözü benden başkasını görmüyor!» derler.

★ Kıskansanız: «Aman ne dar kafalı adam!» diye kızarlar. Kıskanmasanız «Hödük» olursunuz.

★ Her dediğini yapsanız: «Kılıbık» sıfatını takarlar. Yapmasanız sizden fenası yoktur.

★ Annesini beğenmeseniz «Aile muhabbeti yok,» derler. Beğenseniz: «Gözü annemde» diye düşünürler.

★ Evlenmek isteseniz: «Tongaya düştü!» diye düşünürler. İstemeseniz: «Sersem! Benden iyisini mi bulacak!» derler.

Ah şu erkekler!

★ Gülümseseniz: «Müsaid» derler. Surat assanız: «Ne soğuk kadın!» diye beğenmezler.

★ Öpmesine müsaade etseniz: «Hafif meşrep» damgasını vururlar. Etmeseniz «ne aksi mahlûk!» diye kızarlar.

★ Kendisini beğendiğinizi söyleseniz: «Kandırmıya çalışıyor» zannederler. Beğenmeseniz: «Beni anlayamıyor,» derler.

★ Başka erkeklerle gezseniz: «Sağlam ayakkabı değil,» hükmünü verirler. Gezmeseniz: «Yüzüne bakan yok,» derler.

★ Teklifsiz davransanız: «Pek yılışık şey!» olursunuz. Çekingen dursanız: «Kendini dirhemle satmıya çalışıyor,» diye düşünürler.

★ Verdiği hediyeyi beğenseniz: «Bana yaranmak için mahsus söylüyor,» derler. Beğenmeseniz: «Çok kaba bir kadın» olursunuz.

★ Yalan söyleseniz: «Aman ne yalancı şey!» derler. Samimî davransanız yine: «Yalan!» diye inanmazlar.

Erkek — Demek önüne gelen ilk budalanın nişan teklifini kabul ettin?

Kız — Ne yapayım, sen geç kaldın!

— *Öp hanımefendinin eteğini..*
— *Neden etek öptürüyorsunuz?*
— *Çabuk büyüsün diye!*

— Kısmetinde Olanın —

Yazan: Hamdi Varoğlu

ESİRGE YARABBİ!

Bazan en münasebetsiz şeye bile insanın aklı erer. Fırından ekmek çalan yoksulu «Ne yapsın, açlık bu!» diye haklı görürüz. Kanun, adam öldürenler için hafifletici sebepler kabul etmiştir. Atalarımız, kabahat ölende mi, öldürende mi? vecizesini söylemişler. Hâsılı, yerine göre, işine göre, adamına göre, bazan zırva dahi tevil götürür.

Gel gelelim, akıl erdiremediğimiz işler de pek çok. Yirmi kadın bir olmuşlar, bir erkeği öldürmüşler. Bu cinayetin sebebi öyle sudan bir şey ki, öldürenlere değil, ben ölene hak verdim.

Hatunlar, kırda salıncak kurmuşlar, sallanıyor ,eğleniyorlarmış. Adamcağız yoldan geçerken, salıntılı, cavultulu kır hamamını görmüş. Zahir ağzının suyu akmış ki, beni de içinize alın da hep beraber sallanalım demiş. Bunun üzerine çıngar kopmuş. Yirmi kadın el birliği edip biçareye çullanmışlar. Artık, döve döve mi, iğne ile dele dele mi, etinden et kopara kopara mı, hangi usulle ise, öldürmüşler.

Eloğlu bir teki ile zor başa çıkıyor, yirmisi bir araya gelmiş Havva kızlarının iğneli fıçısından, bir Adem oğlu, tatlı canını nasıl kurtarır?

Kadınların işine akıl ermez. Ömürleri boyunca başlıca kaygıları kendilerini beğendirmektir. Bu işde muvaffak olunca da, beğenene kızarlar.

Yirmi kadın elinde can veren bahtsız adam, kahkahalarla dolu bir ağaç dibi görünce, çırpınan eteklerin cazibesine kapıldıysa, kabahat kimde?

Kabahat, asla bal dolu kovana giren eşek arısında değil, kovandadır.

Cümlemizi esirge Yarabbi!.

MIKNATIS

Cazibe dedim de aklıma geldi. Büyük bir İngiliz âlimi yeni bir fizik kanunu keşfetmiş. Meşhur Einstein'in izafilik kanunundan sonra, içinde yaşadığımız dünyanın mâna ve mahiyetini değiştiren bir kanunmuş.

Einstein'in izafilik kanununu, ben meşhur İtalyan edibi Pirandello'nun «Sana öyle geliyorsa öyledir» tezli piyesine benzetirim. Zevkle geçen bir saatin ölçüsü, ıstırapla geçenin ölçüsüne taban tabana zıddır. Biri dakika gibi geçer; öbürü, yerinde sayar mı sayar. Mesafe de öyle. Tek başınıza uzun bir yola yaya gidin, bakın adımlarınız nasıl tutkallanmış gibi yere yapışır. Yanınızda hoş sohbet bir yol arkadaşı bulunsun, gideceğiniz yere vardığınız zaman «insan kuş misali, ne çabuk geldim!» diye şaşarsınız. Ya mekâna ne buyurulur? İki gönül bir olunca samanlık seyran olur diyenler, izafilik kanununu Einstein'den asırlarca evvel keşfetmiş âkil kişilerdir. Günlük güneşlik havada ortalık adama bazan zindan olur, bazan karakışta cennet hayatı yaşarız. Hep, bize öyle gelir de ondan.

Âlim, dünyada her şeyin cazibeden ibaret olduğunu ileri sürüyor. Her cisim bir mıknatıstır, diyor. Fazla düşünmeğe hâcet kalmadan, ben bu iddia karşısında pes diyorum.

Davayı isbat etmek için, para parayı çekerden işe girişebiliriz; üst tarafı çorap söküğü gibi gider.

İşte kadın, işte erkek.

İşte yerli bez tevziatı, işte kalabalık.

İşte devlet hazinesi, işte memur kafilesi.

İşte Rusya, işte Boğazlar.

İşte münhal milletvekilliği, işte Hakkı Tarık Us'la Asaf Hâlet Çelebi.

ÖĞRENCİLER PROVASI

19 Mayıs gösterileri için Ankarada umumî provalar yapılırken, genç erkek öğrencilerden bazıları genç kız öğrencilere söz atmışlar. Araya öğretmenler girmiş. İş büyümüş, öğrenciler öğretmenleri dövmüşler.

İllet, ateşle barutun yanyana gelmesi, malûm. Ne var ki, bu gibi işler, muallimin adı öğretmen, talebenin adı öğrenci olalı; öğrenci, annesine kocakarı, babasına moruk demeğe başlıyalı, sık sık görülüyor.

Öğrencilerle öğretmenlerin, harfendazlık yüzünden birbirlerine girdikleri bir stadyum olduğuna, hâdisenin de, gösteri provaları esnasında çıktığına göre, belki bu da bir gösteriden ibarettir.

Ama şu yeni dilin gösterisi değil de, hani eski dildeki «ben sana gösteririm» in provası imiş, o da olabilir.

Çömezin Röportajları:

46

Gelir Vergisi Hakkında...

O

Çizen: RAMİZ

Çömez — Gelir vergisini düşünüyor musunuz?

Tüccar — Bana ne? Madem ki gelir vergisi, gelen müşteriler düşünsün!

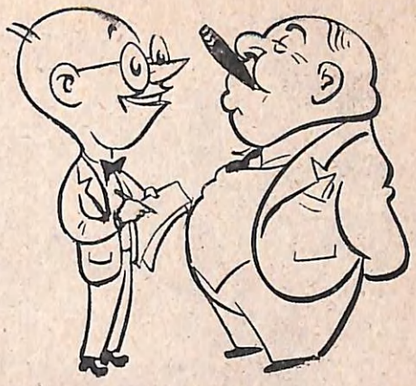

Çömez — Hemen herkesten gelir vergisi alınacakmış.

Gelir sahibi — Alâ, desene hükûmet de gelir sahibi oldu!.

Çömez — Gelir vergisi nedir?

Bakkal — Galiba Yedi Eylûlün mahdumu!

Çömez — Geliri çok olanlardan vergi alınacakmış.

Kadın — Aman demeyin, o kadar çok gelenim, gidenim var ki!

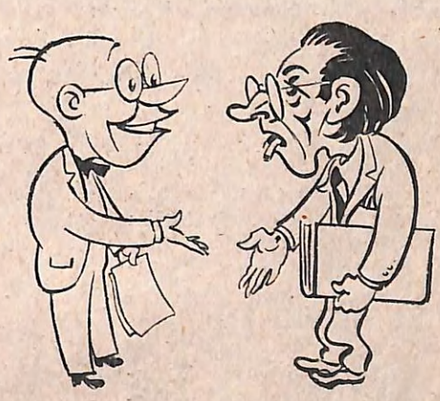

Çömez — Siz de eserinizden vergi verecekmişsiniz..

Müellif — Öyle ise yalnız düşünür, yazmayız!

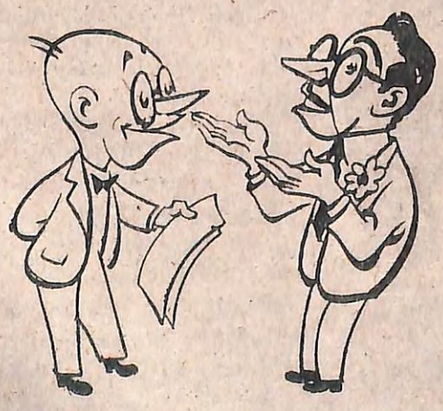

Çömez — Gelir vergisi size de dokundu mu?

Mirasyedi — Gelir yerine bir de gider vergisi koysalardı o zaman benim halim duman olurdu!

Çömez — Çok şükür bu vergiden kurtuldunuz.

Halk — Nasıl kurtulurum? Bütün zenginler vergiyi benim sırtımdan çıkaracaklar!.

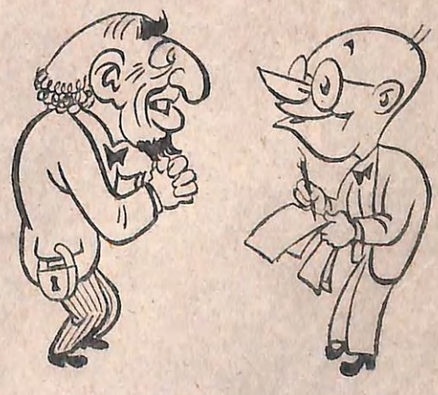

Çömez — Gelir vergisi ne demektir?

Vatandaş — Bizim kitapta onun ismi giren vergisidir!.

Hikâye

Şeker Bayramı

o

Yazan:

ÇALÇENE

Fahri Uludağ, biricik amcasının ölümüne hiç de ağlamadı. Yirmi sekiz yaşına kadar çektiği sefalet ve yokluktan kurtulduğuna âdeta sevindi. Etekleri zil çalmağa başladı.

Söz aramızda, amcası, koca fabrikaların, şeddadî binaların, muazzam apartımanların sahibi olduğu halde müthiş asabî, ayni zamanda hasis bir adamdı. Hayatında evlenmemişti. Yakın dostlarına bunun sebebini şu fikriyle izah ederdi:

— Evlenmek, insanın boş boşuna bir mesuliyet altına girmesi ve hiç yok yere, bir kadını ebedî olarak beslemesidir. Halbuki, beğendiğin bir kadınla bir geceyi hattâ iki yüz liraya geçirsen, gene pahalı bir iş yapmış olmazsın!.

Fahri Uludağın babası da, annesi de küçük yaştayken ölmüşlerdi. Amcası, ticarî kredisinin bir paralık olmaması için, bu yetim ve öksüz kardeş çocuğunu kerhen bir leylî mektebe yazdırmış, onun ufacık masrafını, küfr ede ede ödemeğe başlamıştı.

Fahri, yaşı ilerledikçe, her şeyi anlamağa başladıkça, arada sırada amcasının huzuruna çıkmış, meselâ yeni bir elbise istemeğe kalkışınca, amcasından şöyle cevaplar almağa başlamıştı:

— Seni mektepte okuttuğuma dua et. Bana bir paralık hayrın mı dokunuyor? Senden ne bekliyorum ki...

Fahri, bin türlü mahrumiyet içinde yüksek tahsilini bitirip mühendis olduktan sonra, amcasının ilk emri:

— Bizim fabrikada çalışmağa başla!

Oldu. Fahri, bu emri, sevinç içinde yerine getirmeğe koştu. İçinden:

— Hiç olmazsa, diyordu. Onun minneti altında kalmam!

Fakat, ay başında eline tutuşturulan zarfın içinden yalnız yüz elli lira çıktı. Muhasebeci:

— Amcanız, dedi. Size bu maaşı münasip gördü. Ben, daha fazla almanız için çok ısrar ettim amma, bir türlü dinletemedim: «Bu para, ona yeter de artar bile!» dedi, kesti, attı. Nihayet, ben de bir memurum, elimden ne gelir ki...

Fahri, hiç sesini çıkarmadı. Senelerce, bu küçücük parayla, bir pansiyon odasında yattı, kalktı.

O akşam, muhasebeci telâşla pansiyona koşmuş, Fahri Uludağa, âdeta müjde verir gibi bir tavırla:

— Başınız sağ olsun, demişti. Amcanız, kalb sektesinden vefat etti. Dünyada başka kimsesi olmadığı için varisi zatıâlilerisiniz. Veraset ilâmını alıncaya kadar, para hususunda bir emriniz olursa, derhal yerine getiririm.

★

Fahrinin ilk işi, altına hususî bir otomobil çekmek, güzel bir apartıman dairesine yerleşmek, şu lokanta senin, bu gazino benim diye sürtmeğe; kadınlarla, genç kızlarla düşüp kalkmağa başlamak oldu.

Şıklığı, kibarlığı, nezaketi, cömertliği dillere destandı.. Sosyetenin ne kadar bekâr ve güzel kızı varsa etrafında dört dönüyor, onunla evlenmek için can atıyordu. Fakat Fahri, eline yeni geçen bu muazzam imkândan adamakıllı istifadeye karar vermiş görünüyor, evlenmeği aklına bile getirmiyordu.

O gün, yeni tanıdığı bir aileyi ziyarete Modaya gidiyordu. Vapurun alt katındaki lüks mevkie geçerken, gözleri, birden genç bir kıza takıldı. Kız, durgun bir göl suyu kadar mavi gözleriyle kendisine bakıyordu.

Fahri Uludağ, bir miknatısın küçük bir çelik parçasını çekmesi gibi, olduğu yerde mıhlandı, kaldı ve genç kızın karşısındaki boş kanapeye oturdu. Gözlerini onun güzel yüzünden, ölçülü vücudünden bir türlü ayıramıyordu. Kız, onun kendisile alâkadar olduğunu anlamış, hafifçe kızarmıştı. Başka şeylerle meşgul olmağa çabalıyor, fakat, içindeki merak hissiyle arada bir gözlerini Fahriye çeviriyor ve her seferinde de onun kendisine gülümsediğini görüyordu.

Vapur Haydarpaşaya gelmişti. Genç kız ayağa kalktı. Tabii, Fahri de arkasından.

Genç kız, rıhtıma çıkınca, Hastahaneye doğru yürümeğe başladı. Fahri içinden:

— Belki de, diyordu. Hastahanede birisini ziyaret edecek. Acaba ne yapsam?.

Büyük köprüyü geçerlerken, Fahri, kalbi çarpa çarpa genç kızın yanına sokuldu:

— Sizinle tanışmama müsaade eder misiniz?

Diye sordu.

Genç kız, büyük bir heyecana kapılmıştı:

— Ben, diye kekeledi. Sizin bildiğiniz insanlardan değilim. Ben...

Fahri, ona emniyet veren bir tavırla:

— Ona, şüphe etmiyorum, dedi. Yalnız, hakikaten mâsum bir hisle, bir arkadaş gibi sizinle tanışmak istiyorum.

Renkten renge giren, bir gazal gibi tir tir titriyen güzel kız:

— Bir kız, diyebildi. Bir erkekle arkadaşlık edemez. Annem, babam duyarlarsa beni öldürürler. Bunun için...

Fahri, allem etti, kallem etti, nihayet bu güzel kızın Üsküdarda oturduğunu, prova için terziye indiğini, vapuru kaçırdığını, eve geç kalmamak için Haydarpaşadan tramvaya bineceğini, babasının mütekait bir memur olduğunu öğrendi. İsmi: Samiaydı.

Fahri, genç kızdan bir randevu almak için ısrar ettikçe, o:

— İmkânı yok, diyordu. İmkânı yok.

El bile sıkışmadan ayrıldılar.

ALTMIŞ ALTILIK

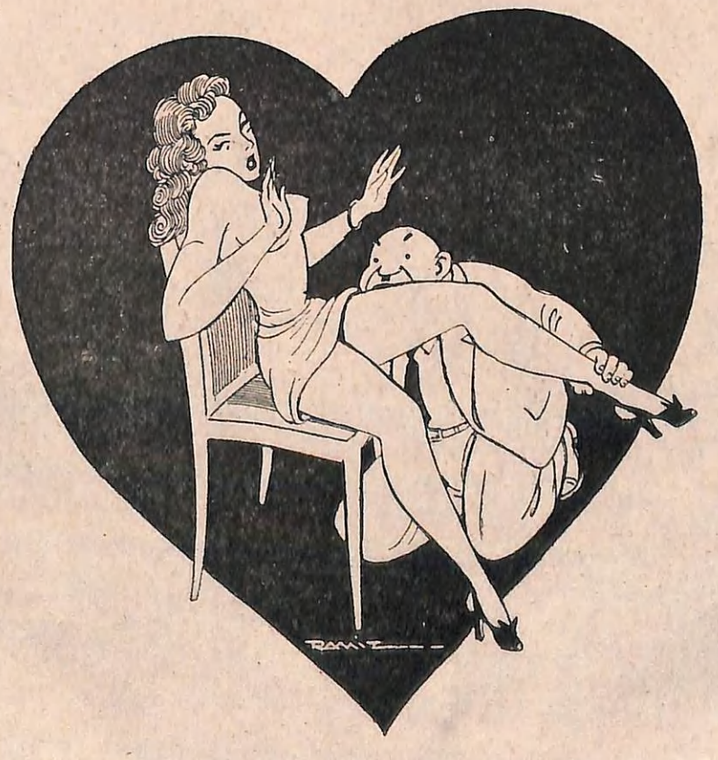

Beyi mi, papası mı, kızı mı, bacağı mı?

Genç kız, ürkmüş bir ceylân çevikliğiyle tramvaya atladı.

Fahri, böyle bir zamanda, ahlâk kaidelerine bu kadar bağlı bir genç kız bulunacağına inanmak istemedi. Kızdan, ustalıkla evinin adresini öğrenmişti; tahkikat, yaptırdı: Kız da, ailesi de keenne, Ebussuud hazretlerinin torunu!

Fahri Uludağ, kıza tutuldukça tutuldu. Nihayet onu çıldırasıya sevdiğini anladı ve evlenmeğe karar verdi. Bir, iki aile dostunu araya koydu, onlara:

— Yalnız, dedi. Benim zengin bir adam olduğumu kendilerine söylemeyiniz; «Bir fabrikada mühendis deyiniz.» Kâfi. Onlara, sürpriz yapmak istiyorum.

İş, oldu, bitti. Nişan, arkasından da nikâh. Düğün hazırlıklarına başlamışlardı ki: Şeker bayramı geldi, çattı. Fahri, sevgili karısını ve ailesini tebrike eve koştu, kayın babası, alış veriş için çarşıya çıkmıştı. Kayın valde de, damadın bu kadar erken saatte geleceğini ummadığı için mutfaktaydı.

Kolay mıydı bu? Biricik kızı nikâhlanmıştı. Damadı, ilk bayram yemeğine gelecekti. Bu sebeple âlâ cinsinden dolmalar doldurmuş, etler kızartmağa karar vermişti.

Kocası da çarşıya soğukluk almağa gitmişti.

Genç karı koca, misafir odasında başbaşa kaldılar. Fahri, Samianın bütün mümanaatlarına rağmen:

— Rica ederim, dedi. Karım değil misin artık? Hem bugün Şeker Bayramı. Bu şekerlerden isterim.

Onu zorla tuttu, öptü. Samia, çırpınıyor:

— Yeter, diyordu. Madem ki şeker istiyordun, bu kadarı kâfi.

Fahri onu bırakmadı:

— Hayır, bir şeker daha isterim.

— Yeter, bitireceksin. Yeter yediğin şeker.

— Hayır, bir şeker daha isterim.

Sofadan telâşla geçen kayın valde, onların konuştuklarını duymuş, kapalı kapıdan dinlemeğe başlamıştı:

— Bir şeker daha isterim.

— Ayol, bitti artık, bitti!

— Hayır isterim.

Kayın valde, kapıyı açmadan seslendi:

— Çocuklar, aç gözlülük etmeyiniz. Tabakta şeker kalmazsa, sonra babanız kızar. Biraz sabırlı olunuz!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

Tevil

Adam, her gün sadaka verdiği kör dilenciyi gazete okurken gördü, hiddetle:

— Vay! diye bağırdı. Demek sen rol yapıyor, adam aldatıyordun ha!

Dilenci şaşırmıştı:

— Neden?

Diye kekeledi. Adam:

— Neden olacak, dedi. Hani sen kördün?! Halbuki gazete okuyorsun.

Kör dilenci omuzlarını kaldırdı:

— Vallahi de, billâhi de körüm, dedi. Hem ben gazete okumuyordum ki.. Resimlerine bakıyordum!.

Tabii

Değerli sanatkâr santurcu Hüsnü Tüzüner, bir aile toplantısına gitmişti. Orada, kendisinden bir parça çalmasını rica ettiler. Hüsnü Tüzüner, onları kırmadı.

Çalgısını elinden bıraktığı zaman, modern bayanlarımızdan birisi, âdeta onu istihfaf edercesine:

— Ben, dedi. Alafranga müziği çok seviyorum. Her çeşidini, hattâ dans müziğini bile...

Sustu, sanki kendisine sormuşlar gibi:

— Hem, dedi. Çok iyi dans ederim de. Her çeşidini. Çok zeki olduğum için...

Hüsnü Tüzüner gülümsedi:

— Gayet tabiî, hanımefendi dedi. Allah zekâyı başımızdan almış, ayaklarımıza vermiş de ondan!

Özürü kabahatından büyük

Yeni çıkan bir gazete, muntazaman yazı yazacak muharrirlerin isimlerini ilân etmişti. İlk sayısında şöyle bir not görüldü:

«Gazetemizde daimî olarak yazı yazacakların isimlerini ilân ederken bir yanlışlık olmuş, Sait Keslerin ismi unutulmuştur. Gazetemizde Sait Keslerin de yazıları muntazaman bulunacaktır. Okuyucularımızdan özür dileriz.»

Benzetmek

Yavuz Abadan, bir dostuyla beraber yurdumuzda yerleşmiş bir ecnebi ailesini ziyarete gitmişti. Fakat hayretler içinde kaldılar: Kendilerine gayet lâübali muamele ediliyor, her tarafta bir alaturkalık göze çarpıyordu. Hattâ, sofrada bile tatar böreği ikram ettiler.

Yemekten sonra kahvelerini içerlerken, arkadaşının gözüne eski bir gazete ilişti. Çerçeve içinde bir vecize vardı. Arkadaşı bunu yüksek sesle okudu:

— Biz, bize benzeriz!.

Yavuz Abadan gülümsedi, fransızcadan başka bir dil bilmiyen ev sahiplerine aldırış etmedi ve türkçe:

— Yalnız o kadar mı? dedi. Hattâ, başkalarını da bize benzetiriz!.

Sebep

Milletvekillerinden, profesör Emin Erişirgil, şair ve milletvekili Behçet Kemalle birlikte, Devlet Konservatuvarı talebelerinin verdiği bir konsere gitmişlerdi.

Program hayli uzundu, oturdukları koltuklardan kımıldayamıyorlar, kulak kesilmiş bir halde sözüm ona konseri dinliyorlardı.

Bir aralık, Behçet Kemal, yavaşça fısıldadı:

— Başım, dehşetli ağrıyor.

Emin Erişirgil de, pes perdeden cevap verdi:

— Benden de al o kadar..

Dedi ve ilâve etti:

— Her halde, dedi. Alışmadığımızdan olacak. Müzikten oldu galiba!

En münasibi

Çok aksi bir adamdı. Yanına aldığı uşaklar, bir aya kalmaz, yaka silke silke kaçarlardı.

Gene uşaksız kalmış, sağa sola baş vurmağa başlamıştı. Ahbaplarından birisi, kendisine bir adamı tavsiye etti, ertesi günü de gönderdi.

Taşra bayilerimize:

Göndereceğiniz her nevi paketlerin kaybolmadan elimize vâsıl olabilmesi için bundan sonra taahhütlü olarak postaya evrilmesini rica ederiz. Aksi takdirde mesuliyet kabul etmiyeceğimizi bildiririz.

Aksi adam, uşak namzedini karşısına aldı:

— Dünyada en sinirlendiğim şey, aptallıktır, dedi. Aptal adama katiyyen tahammül edemem. Söylediğimin anlaşılmadığını görünce, köpürür, bağırır, çağırırım. Bir kere tekme atmağa başladım mı, ortalığı toza, dumana boğarım.

Uşak namzedi, hiç ses çıkarmadan onu dinliyordu. Aksi adam:

— İstersen, dedi, seni yanıma alırım. Bundan evvel ne iş görüyordun?

Adam sükûnetle cevap verdi:

— Seyistim efendim!

Hava parası

Karısıyle adamakıllı kavga etmişler, bu sefer kat'î olarak ayrılmağa karar vermişlerdi.

Kadın, çamaşırlarını, elbiselerini bir valize yerleştirdi:

— Ben, dedi. Artık gidiyorum. Ablamın yanında bir oda tutar, başımın çaresine bakarım.

Fakat, halinden kocasiyle barışmak istediği anlaşılıyordu. Adam, hiç oralı olmadı:

— İstersen, dedi. Tutacağın odanın hava parasını peşin vereyim!

TOMBUL TEYZE

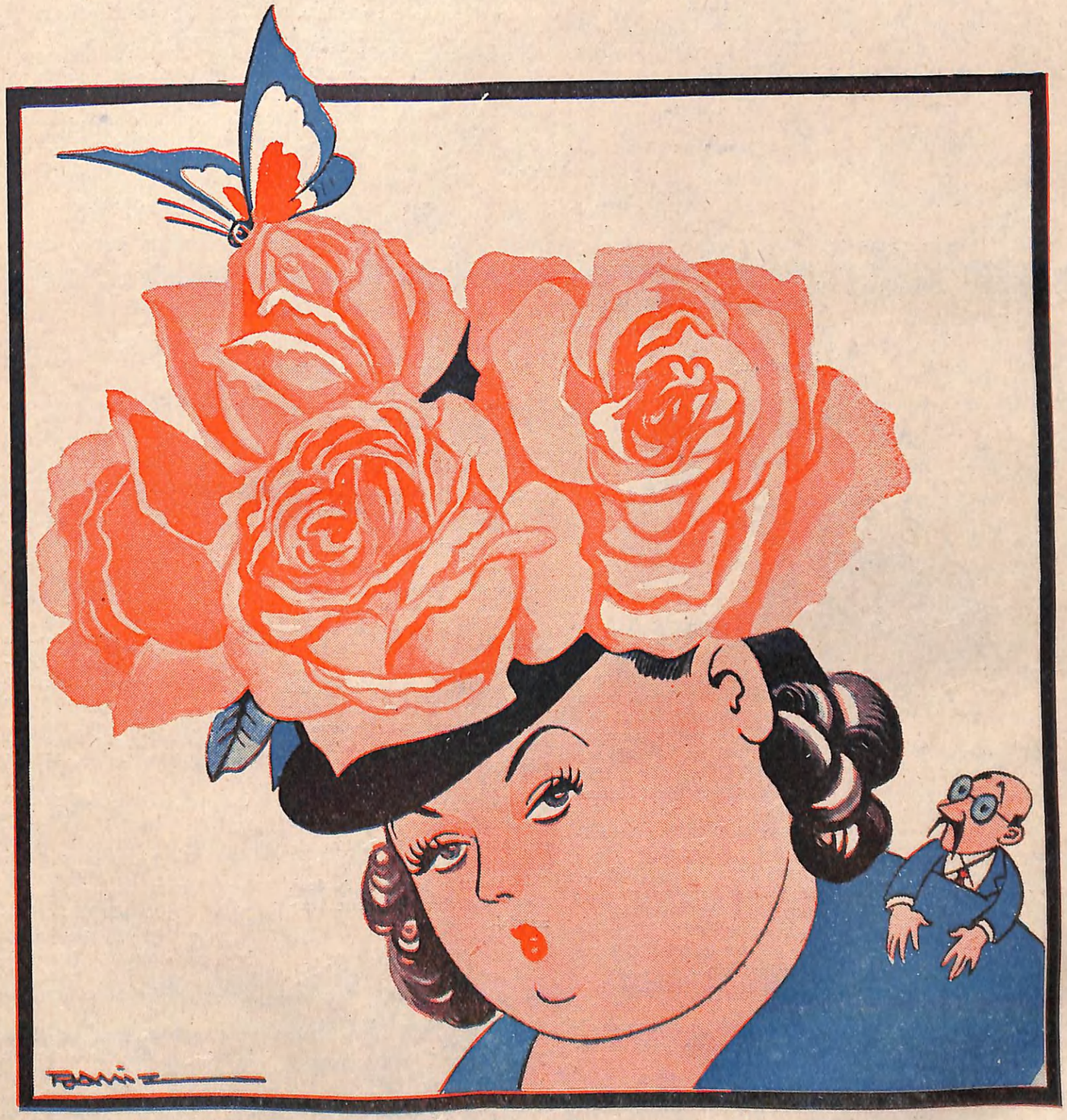

Tombul Teyze — Başımda bir kıvıltı var, sen misin ?

Sıska Dayı — Bu sefer vallâhi ben değilim, kelebek, karıcığım !

T. T. POSTASI

Ayvalık: Salâhattin Kayhan.

S — Hıdırellezde Sıska Dayımızı kuzu çevirmesi yapmış olduğunuz halde bu hafta (Everes) tepesinde keyif çattırıyordunuz. Acaba Sıska Dayımız kedi gibi yedi canlı mıdır, yoksa, bu Sıska da fabrikanızın yeni mahsulü müdür?

C — Erkeklerin hepsi yedi canlıdır. Bir kadına (yanıp kebap olduğunu) söyledikten bir müddet sonra kâh Everes tepelerinde, kâh başka çayırlarda keyif çatıp otladıklarını sanki siz bilmiyor musunuz?

Edirne: Bendeniz.

S — Sayın T. T. Postası:

Gazetelerde okuyoruz. Avrupadan eşek ithal edilecek.. Acaba bunlar da vesikaya tâbi tutulacak mı?

C — Zannetmiyoruz. Yerli malları olmadıkları için lüzumu olanlar istediklerini alacaklardır!